

Dosar nr.

- contestație act administrativ fiscal-

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA NR.6858
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 07 NOIEMBRIE 2011
INSTANȚA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE :
GREFIER :

Pe rol, pronunțarea asupra acțiunii având ca obiect „contestație act administrativ fiscal”, formulată de reclamanta S.C. „ ” S.R.L. – prin administrator în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE Suceava.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 20 octombrie 2011, susținerile apărătorilor părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat, care face parte integrantă din prezenta, și când, pentru a da posibilitatea apărătoarei reclamantei să depună la dosar concluzii scrise, pronunțarea a fost amânată pentru 27 octombrie 2011, apoi din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea s-a amânat pentru 3 noiembrie 2011,

După deliberare,

TRIBUNALUL

Asupra cauzei de față, constată.

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava sub nr. în data de 16 iunie 2010, reclamanta SC „ ” SRL – prin administrator în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava, a solicitat anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. în 18.03.2010, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. din 19.03.2010 și emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din 18.03.2010 privind suma de lei, din care: lei TVA și majorări de întârziere aferente T.V.A.

Totodată, reclamanta a solicitat anularea Raportului de inspecție fiscală nr. lei din 18.03.2010 și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. lei din aceeași dată, cu cheltuieli de judecată.

Cererea de chemare în judecată nu a fost motivată în fapt și în drept și nu cuprinde elemente de probațiune, reclamanta făcând mențiunea că va preciza detaliat obiecțiunile sale până la primul termen de judecată.

Deși a beneficiat de termenul favorabil prevăzut la art. 132 alin. 1 C.p.c., acordat cu îngăduință de către instanță, reclamanta a dat dovadă de dezinteres procesual, astfel încât față de conduita sa dilatorie și văzând dispozițiile art. 103 alin. 1 C.p.c. cu trimitere la art. 112 pct. 4-5 C.p.c., art. 132 C.p.c. și art. 138 C.p.c., instanța a apreciat că aceasta este decăzută din dreptul de a completa cererea introductivă și de a formula cereri în probațiune.

Prin sentința nr. din 22 octombrie 2010, Tribunalul Suceava – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a respins – ca nefondată – cererea societății reclamante, reținând – în esență – în motivarea soluției că, apărărilor evocate în acțiune nu au fost dovedite cu nici un mijloc de probă, iar cererea de probe și înscrisurile doveditoare transmise prin fax

Dec. 43/2010

26

Dosar 39/2010 - OPERAT REGISTRU 02.04.2012

și ajunse la dosar la data de 25 octombrie 2010 după data pronunțării nu pot fi reținute și analizate de instanță.

Împotriva acestei sentințe a promovat recurs societatea reclamantă și în principal a arătat că la termenul din 15 octombrie 2010 a solicitat instanței încuviințarea și administrarea unor probe, cerere asupra căreia instanța nu s-a pronunțat, iar faptul că celelalte înscrisuri doveditoare au ajuns la dosarul cauzei după data pronunțării nu îi este o situație imputabilă.

Pe fondul cauzei, a reiterat motivele de nelegalitate a actelor administrativ fiscale – dezvoltate pe larg în acțiunea directă.

Prin decizia nr. _____ din _____ 2011, Curtea de Apel Suceava a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

În motivare s-a reținut că la termenul din 17 septembrie 2010, Tribunalul Suceava a pus în vedere apărătorului societății reclamante să motiveze acțiunea promovată și să producă la dosar probe în sprijinul criticilor formulate (a se vedea încheierea de ședință f.12 dosar tribunal).

La următorul termen acordat – 15 octombrie 2010 – instanța a constatat cererea în stare de judecată, și a amânat pronunțarea pentru data de 22 octombrie 2010 (f. 66 ds.).

La dosar, există o „cerere de probe” și „precizări ale acțiunii societății reclamante” – expediate prin fax, ce poartă data de 15 octombrie 2010 – orele 9,38 (f.52-65).

Din conținutul referatului întocmit de grefierul arhivar al secției comerciale a Tribunalului Suceava (f.65 ds.) rezultă că au existat o serie de disfuncții între serviciile auxiliare ale instanței, ceea ce a condus la întâzieri în atașarea acestor înscrisuri la dosarul cauzei pentru a fi avute în vedere de instanță la soluționarea cauzei.

În atare situație, Curtea a constatat că societatea reclamantă s-a conformat măsurilor dispuse de instanță la termenul din 17 septembrie 2010, iar faptul că motivarea acțiunii sale și cererea de probe cu înscrisurile doveditoare anexate au fost atașate la dosar cu întâziere se datorează disfuncțiilor în activitatea serviciilor auxiliare ale instanței, nu pot fi imputate societății reclamante cu consecințe asupra soluționării cauzei.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava-secția comercială, de contencios administrativ și fiscal sub nr. _____ 2010*.

În rejudecare, instanța constată că prin precizările depuse la filele 53-56 dosar, reclamanta a solicitat anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. _____ din 18.03.2010, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. _____ din 19.03.2010 și emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. _____ din 18.03.2010 privind suma de _____ lei, din care: _____ lei TVA și _____ lei majorări de întâziere aferente T.V.A.; precum și anularea Raportului de inspecție fiscală nr. _____ lei din 18.03.2010 și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. _____ lei din aceeași dată și obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare a arătat că în Raportul de inspecție fiscală organul de control a constatat că în cursul lunii septembrie 2007 reclamanta a depășit plafonul de 35000 Euro și în termen de 10 zile adică în data de 10.10.2007 trebuia să se înregistreze ca plătitor de TVA. Începând cu data de 01.11.2007 agentul economic trebuia să se comporte ca plătitor de TVA.

Așa cum se arată în cuprinsul Raportului de inspecție fiscală „organele fiscale au calculat în timpul controlului TVA în sumă de _____ lei pe care societatea avea obligația să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă pe perioada 01.11.2007-31.12.2009”. Baza de impozitare a TVA a fost considerată veniturile înregistrate în contabilitate în contul 707 venituri din vânzarea mărfurilor. Din documentele financiar-contabile pentru perioada noiembrie 2007-decembrie 2009 rezultă că reclamanta a desfășurat

numai comerț cu amănuntul, noțiunea de comerț cu amănuntul fiind definită prin normele de aplicare a OG nr.99/2000.

A mai arătat reclamanta că, în calculele făcute pentru determinarea TVA colectată organelor de control au pornit de la premiza că începând cu luna noiembrie 2007 reclamanta trebuia să se comporte ca un plătitor de TVA. În aceste condiții rezultă că plătitorul de TVA ar putea să și deducă TVA în condițiile prevederilor legale. În conformitate cu prevederile art.145 alin.4 din Legea nr.571/2003 se acordă dreptul de a deduce TVA chiar dacă agentul economic nu este înregistrat ca plătitor de TVA.

Conform Codului fiscal, art.145, sfera de aplicare a dreptului de deducere (4) în condițiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA, conform art.153.

Din analiza documentelor contabile rezultă că în perioada noiembrie 2007-decembrie 2009, reclamanta a desfășurat activitate economică și prezintă documente justificative legale care îndeplinesc cerințele art.155 din Codul fiscal. Prin urmare, în această perioadă agentul economic poate să deducă TVA

În aceste condiții, începând cu data de 01. noiembrie 2007 reclamanta trebuia să se comporte ca un plătitor de TVA și în consecință începând cu această dată trebuia să colecteze și să deducă TVA în conformitate cu prevederile Codului fiscal.

Având în vedere că societatea a desfășurat comerț cu amănuntul, conform prevederilor art.140 din Legea nr.571/2003, coroborat cu art.23 alin.2 din HG nr.44/2004 aplicând procedeul sutei mărite pentru perioada 01.11.2007-31.12.2009, agentul economic trebuia să colecteze TVA în sumă de   lei. În aceeași perioadă pe baza documentelor financiar fiscale existente în evidența contabilă în conformitate cu art.145 alin.4 din Legea nr.571/2003, coroborat cu art.45 alin.1 din HG nr.44/2004 agentul economic trebuia să deducă TVA în sumă de   lei, ceea ce înseamnă că societatea trebuia să recupereze de la bugetul de stat suma de   lei pentru perioada 01.11.2007.21.12.2009. Astfel, suma de   lei nu este datorată bugetului de stat.

A mai susținut reclamanta că prin decizia de impunere nr.   din 18.03.2010 s-au stabilit majorări de întârziere în sumă de   lei pentru neachitarea TVA colectată în sumă de   lei. Organele de control fiscal nu au determinat corect suma de plată datorată, iar la calculul ei nu au fost respectate prevederile Codului de procedură fiscală cu privire la majorări și cu privire la TVA creanța bugetară.

În mod corect în art. 134 alin.3 și art.157 alin.1 din Codul fiscal precizează că TVA de plată se determină pe baza decontului de TVA prin scăderea din TVA colectată a TVA deductibilă. Suma de plată calculată astfel trebuie achitată până la data depunerii decontului de TVA, respectiv data de 25 a primei luni din trimestrul următor. Organele de control au procedat la calcularea penalităților de întârziere în sumă de   considerând exigibilitatea plății taxei colectate ca fiind data de 25 a primei luni din trimestrul următor. În calculul penalităților nu s-a ținut cont de faptul că începând cu data de 1 noiembrie 2007 agentul economic trebuie să se comporte ca un plătitor de TVA, respectiv că are obligația de a colecta TVA, dar și dreptul de a deduce TVA pe baza documentelor fiscale care îndeplinesc cerințele art.155 din Legea nr.571/2003.

Astfel, consideră că contestatorul datorează penalizări în sumă de   lei pentru neplata sumei de   lei, scadentă la data de 25.01.2008 și nicidecum suma de   lei, sumă care nu a fost determinată pe baza sumelor efectiv datorate bugetului de stat.

În rejudecare a fost admisă proba cu expertiza contabilă, raportul de expertiză întocmit în cauză de expert   fiind atașat la filele 24-40 dosar.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

În perioada 15-17.03.2010 s-a efectuat la sediul societății un control fiscal în urma căruia s-a constatat că reclamanta a depășit, începând cu luna septembrie 2007, plafonul de scutire prevăzut de legislația fiscală, astfel încât aceasta trebuia să se înregistreze ca plătitoare de T.V.A. în termen de 10 zile calculate de la finele lunii în care a atins ori a depășit plafonul de scutire, respectiv 10.10.2010.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit, așa cum rezultă din raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 17.03.2010, înregistrat sub nr. _____, că S.C. „_____” S.R.L. trebuia să se comporte ca plătitor de T.V.A. începând cu 01.11.2007 și au calculat o taxă pe valoare adăugată datorată pentru perioada 01.11.2007 – 31.12.2009 în sumă de _____ lei, precum și majorări de întârziere de _____ lei.

În baza raportului de inspecție fiscală mai sus menționat s-a emis decizia de impunere nr. _____/18.03.2010 prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de a plăti sumele mai sus menționate.

Împotriva actelor administrative mai sus menționate reclamanta a formulat contestație.

Prin decizia nr. _____/03.05.2010 emisă de A.N.A.F.-D.G.F.P a jud. Suceava-Biroul Soluționare Contestații s-a respins contestația ca neîntemeiată.

Instanța are în vedere că reclamanta s-a înregistrat ca plătitoare de T.V.A. începând cu data de 01.03.2010, sens în care a depus declarația nr. 010 înregistrată la D.G.F.P. Suceava sub nr. _____/10.02.2010.

Este adevărat că în raportul de expertiză contabilă efectuat în cauză s-a reținut că pentru perioada 01.11.2001-31.12.2009 reclamantei i se aplică procedeul sutei mărite pe motiv că prețurile cu care s-au vândut mărfurile la populație includeau TVA, însă nu s-a avut în vedere că în acea perioadă societatea nu s-a comportat ca un plătitor de TVA, aceasta aplicând regimul special de scutire unde nu avea dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor.

Se mai reține că nu a avut în vedere dispozițiile art.137 alin.1 lit.a din Codul fiscal, pct.23 din HG nr.44/2004, conform cărora, taxa pe valoare adăugată se determină prin aplicarea cotei standard asupra bazei de impozitare, care cuprinde tot ceea ce constituie cotrapartida obținută de furnizor, inclusiv impozitele și taxele, cu excepția taxei pe valoarea adăugată.

Totodată, procedeul sutei mărite pentru determinarea sumei taxei, respectiv 19 x 100/119 se aplică doar atunci când prețul de vânzare include și taxa.

Conform documentelor existente la dosar, societatea reclamantă, cu toate că avea obligația a se înregistra în scopuri de TVA începând cu data de 01.11.2007, nu și-a îndeplinit această obligație în termenul legal, aceasta înregistrându-se începând cu data de 01.03.2010, și nici nu a colectat taxa pe valoarea adăugată pentru veniturile obținute din vânzarea mărfurilor și din prestările de servicii efectuate în perioada 01.11.2007-31.12.2009.

Din documentele existente, rezultă că organele de inspecție fiscală au stabilit baza impozabilă pentru determinarea taxei pe valoare adăugată la nivelul vânzărilor efectuate, ținând cont de faptul că prețul de vânzare cu amănuntul stabilit de societatea verificată era format din prețul de achiziție de la furnizor, la care s-a adăugat adaosul practicat, fără taxa pe valoarea adăugată.

Expertul contabil nu a avut în vedere faptul că la data vânzării bunurilor, prețul de vânzare nu putea include și taxa pe valoarea adăugată, cu atât mai mult cu cât societatea nu se înregistrase ca plătitor de TVA, necolectând taxa pe valoarea adăugată pentru vânzările efectuate, aceasta necomportându-se ca plătitor de TVA.

Rezultă așadar că procedeul sutei mărite se aplică numai în situația în care societatea ar fi inclus în prețul mărfurilor vândute și taxa pe valoarea adăugată, or din documentele existente nu rezultă că prețul bunurilor vândute ar fi cuprins și taxa pe valoarea adăugată, cu atât mai mult cu cât societatea nu s-a comportat ca plătitor de TVA.

Față de dispozițiile art. 152 alin. 1 cu trimitere la art. 153 alin. 1 lit b din Legea nr. 571/2003, se constată că în mod corect s-a reținut schimbarea vectorului fiscal, T.V.A. fiind datorată începând data de 01.11.2007 potrivit art. art. 152 alin. 6 și 156 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 571/2003.

Se mai reține că dreptul la deducere nu trebuie avut în vedere la stabilirea obligațiilor fiscale, contribuabilul fiind singurul care, manifestând diligență, are posibilitatea și interesul de a ajusta taxa deductibilă prin decont ulterior în termenul și după procedura arătată la pct. 61 alin. 6-8 din HG nr. 44/2004.

Totodată, față de prevederile art. 157 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 se observă că majorările de întârziere calculate de organul fiscal sunt datorate conform art. 120 din OG nr. 92/2003.

În considerarea celor arătate, tribunalul constată că reclamanta S.C. „S.R.L. datorează obligațiile fiscale stabilite de pârâtă pentru perioada de referință menționată, iar cererea de anulare a deciziei nr. 03.05.2010 și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. din 18.03.2010, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. din 19.03.2010 și emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din 18.03.2010, este nefondată urmând a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste motive,
În numele legii,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Respinge ca nefondată acțiunea având ca obiect „contestație act administrativ fiscal”, formulată de reclamanta S.C. „S.R.L. cu sediul în sat com. , jud. Suceava – prin administrator în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava, cu sediul în str. , jud. Suceava.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică azi, 07 noiembrie 2011.

Președinte,

Grefier,

Red.
Tehnored.
Ex.